

Xiula que xiularàs (si et deixen)

written by Redacció Unilateral | 18 d'agost de 2021

Tant la xiulada com l'**alcaldessa de Barcelona, Ada Colau**, amb motiu de l'**escribassada i xiulada** que va rebre el dissabte passat [durant l'acte d'inici de la Festa Major de Gràcia](#) han generat controvèrsia, ja que cada cop és més freqüent la divergència d'opinions sobre qui pren les decisions i el personalisme polític imperant. Està clar que qualsevol actitud diferent de la seva o a l'*hegemònica* és sectària.

Caldria, però, analitzar com s'han donat les notícies i en quins termes. El text reproduït del seu missatge que ha enviat al compte personal d'Instagram: "No deixem que cap actitud sectària espatlli aquesta convivència. Jo no ho faré. No deixaré que cap xiulet modifiqui els meus sentiments i afectes cap a persones que pensen diferent de mi. Gent com en Jordi Cuixart" deixa clar que no és independentista, ni partidària potser del "dret a decidir" ...? Posicionaments com: "Crec que aquesta actitud no representa la majoria de graciencs i graciencques ni la majoria de barcelonins i barcelonines" sobren, per què? Perquè està afirmant el que, en xifres, no sap; perquè dona per suposat que la majoria pensa igual que ella i perquè el fet de trobar punts en comú ha de venir per totes les bandes i cal negociar o ser tolerant amb els altres. Els catalans –i si són *indepes* encara més– no poden xiular l'himne d'Espanya, ni escoltar el seu propi himne, ni sortir al carrer a manifestar-se sense por de ser acusats o detinguts per aldarulls o desacatament a l'autoritat banalment, ni per complir la llei o incomplir-la sense atemptar contra ningú.

Una altra vegada ens trobem amb el pa de cada dia: **qüestionar la llibertat d'expressió i justificar qualsevol mostra de disconformitat** amb el discurs oficial o oficiós, qualificant-la de "discurs d'odi" i "atemptat vers la convivència". Com si

no sabéssim qui són sempre els destinataris de tals acusacions i l'objectiu que sembla que els legitima. Doncs no: si qui feia el pregó era Jordi Cuixart, per què havia de parlar ella, més enllà del discurs oficial i protocol? Per colar un contra-discurs, potser? Per "neutralitzar" el discurs no prou transversal encara?

La resposta de [Jordi Cuixart](#) ha estat l'esperada i la políticament correcta: "Escoltar és el que no vol fer Espanya amb nosaltres perquè té por de la paraula", però ens hem d'estar sempre disculpant i justificant? Calia sortir en defensa seva i plorar? L'emoció i sentiments de cadascú són els que són per a tothom. La intolerància unilateral no tarda a manifestar-se; podem llegir en diaris digitals, com per exemple [El matí](#): "Fins i tot Cuixart, el més transversal dels transversals de l'independentisme, ha rebut xiulades i escridassades per part d'alguns turbopatriotes cerca-traïdors quan se li ha acudit estendre la mà a qui no forma part de l'ortodòxia "indepe-nacionalista". A més d'agrair el discurs de Cuixart, Colau què pretenia? I donant-hi voltes: per què no hi va assistir el regidor de districte, que actualment és Eloi Badia, com a responsable delegat seu que és?

Parlar i excusar està molt bé però de vegades les paraules sobren o són insuficients. Sempre hi ha qui hi posa cullerada o qui s'aprofita de les circumstàncies a favor seu. Que cadascú jutgi i analitzi el que pot ser el perquè de tot plegat.